

Lumina

Lumina ce-o simt
năvălindu-mi în piept când te văd,
oare nu e un strop din lumina
creată în ziua dintâi,
din lumina aceea-nsetată adânc de viață?
Nimicul zăcea-n agonie
când singur plutea-ntuneric și dat-a
un semn Nepătrunsul:
“Să fie lumină!”
O mare
și-un vifor nebun de lumină
facutu-s-a-n clipă:
o sete era de păcate, de-aventuri, de doruri, de patimi,
o sete de lume și soare.
Dar unde-a pierit orbitoarea
lumină de-atunci – cine știe?
Lumina ce-o simt năvălindu-mi
în piept când te văd – minunato,
e poate ca ultimul strop
din lumina creată în ziua dintâi.

La luce

La luce che avverto
irrompere nel mio petto quando ti vedo
non è forse una goccia della luce
nel primo giorno creata,
di quella luce tanto assetata di vita?
Il nulla giaceva agonizzante,
quando planava da solo nel buio e fece
un cenno l'Imperscrutabile:
"Sia la luce!"
Un mare,
un temporale pazzo di luce
fu in un attimo:
una sete d'aneliti, di peccati, di patemi, d'avventure,
una sete terrena di sole.
Ma dove si sciolse l'abbagliante
la luce d'allora – chissà?
La luce ch'avverto irrompere
in me quando ti vedo – tesoro,
è forse l'ultima goccia
della luce nel primo giorno creata.

Liniște

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

În piept

mi s-a trezit un glas străin
și-un cântec cântă-n mine-un dor
ce nu-i al meu.

Se spune că strămoșii cari au murit fără de vreme,
cu sânge tânăr încă-n vine,
cu patimi mari în sânge,
cu soare viu în patimi,
vin,

vin sa-și trăiască mai departe
în noi
viața netrăită.

Atâta liniște-i în jur de-mi pare că aud
cum se izbesc de geamuri razele de lună.

O, cine știe – suflete,-n ce piept îți vei cânta
și tu odată peste veacuri
pe coarde dulci de liniște,
pe harfă de-ntuneric – dorul sugrumat
și frânta bucurie de viață? Cine știe?
Cine știe?

Quiete

C'è tanta quiete intorno che mi sembra di sentire
l'infrangersi contro i vetri dei raggi della luna.

Dentro di me

si è svegliata una voce estranea
e un canto intona un anelito in me,
che non è mio.

Si dice che gli antenati morti innanzi tempo,
il sangue giovane ancora,
patemi intensi dentro,
sole bruciante nei patemi,
tornino,

tornino per proseguire a vivere
in noi

la vita non vissuta.

C'è tanta quiete intorno che mi sembra di sentire
l'infrangersi nei vetri dei raggi della luna.

Chi sa in quale petto suonerai, anima mia,
un giorno, anche tu, tra secoli,
le dolci corde di quiete,

l'arpa intenebrata – l'anelito strozzato
e la gioia infranta di vivere? Chissà?
Chissà?